

רחל מרחלת על כל העולם

קול חתן וקול כלה

מישהו מכם חשב פעם כמה מזור, שאל מחלקת-הגירושין שבבנין הרבנות הראשית שבשדירות דוד המלך בתל-אביב, נכ"נסים דרך הכניסה הראשית, ואילו אל מחלקת הנישואין נכנסים מסביב, בכניסה האחורית?

באמת מזור, לא? מכל מקום, מישהו גילה את אונני לאחרונה, כי מתוך מאה אחוז נישואין בשנה, יש כחמישים אחוז גירושין. מה שמתמיה הוא, שהאנשים עדיין אופטימיסטיים בטיבעם, וממשיכים להתחתן.

עוד זוג אופטימי כזה הם המוסיקאי אורי קריב וחברתו הצמודה מזה שני

תיים וחצי דגנית יורם. דגנית ואורי נפגשו כשאורי הדריך אותה, מוסיקלית אני מתכוונת, כשהיתה חברה בלהקת הנוער העובד והלומד.

שלא כמו באגדות, הם לא התאהבו מרבט ראשון. אבל במבט שני ושלישי זה דווקא כן קרה להם. מאוחר יותר שיתקה דגנית, שהיא תע-רובת של אם ממוצא תימני ואב ממוצא פולני, בלהקת-נוער ייצוגית, והיה זה ידי דה אורי ולא אחר, שאירגן לה נסיעת-כיוף לחו"ל במיסגרת אותה להקה. כשהגיעה לפירקה ועמדה להתגייס לצה"ל, היה ברור לכל מכריה ומוקיריה שהיא תלך ללהקה צבאית, ועם הכישורן שלה וידיד כמו אורי קריב, שהוא מנהל מוסיקלי בלהקות צבאיות, היא התקבלה כמובן ללהקת חיל-האוויר, ואפילו היה לה להיט בשם ילד של טייס, מה שמוכיח שהחן מחבר נכון יש לה כנראה גם קול נכון.

או זהו. אחרי שדגנית השתחררה מהצבא החליטו השניים להינשא, בשעה טר-בה ומוצלחת, ב-24 ביוני, הכלה המיועדת החליטה לנטוש את שוק הבידור ולהפוך לעקרת-בית. נו, גם זה ייעוד.

עוד אחד שהולך להתחתן הוא חבר להקת כוורת, אפרים שמיר, מי שהתפרסם בזמנו כששר את שירו של יאיר רוזנבלום מיקה, שיר שהוקדש למיקה מרידור, אשתו של יגאל בשן. או אפ-ריים עומד להתחתן במחצית חודש יוני עם ידידתו הצמודה אסתר (מבטאים כמו קלמר), בתה של העיתונאית תחיה בת אורן, בטכס שיתקיים בכפר-שמריהו. העיקר שהם ייכנסו בדלת האחורית ולא ייצאו מהדלת הקידמית.

מוריאל ורוז'ה צווייג (משמאל: מירי אורן) מי ישמור על הידה?

הקליק, הפכה בן-אדם אחר, וחיוכה המפורסם הונצח כאילו לא כעסה כלל רגע אחד קודם-לכן.

יסורי

האם העובדת

קשה, קשה להיות גם אמה וגם אשת-קאריירה, ולא חשוב באיזה תחום. את העובדה הונו לומדת על בשרה כל אם שהיא גם אשה עסוקה מאוד, וששעות-עבודתה אינן מצטמצמות בין שמונה לארבע.

קחה, לדוגמה, את הדוגמנית מוריאל צווייג, לשעבר סמואל, שהתחתנה לפני מיספר חודשים עם סוחר-האמנות רוז'ה צווייג, הטוען שעבד בלובר הפריסאי, ושהוא דוגמן לעת-מצוא.

בקיצור, מוריאל ורוז'ה השתתפו בסידרת תצוגות-האופנה הספקטקולריות מאוד שקיים בית-החרושת ניבה.

התצוגה היתה חגיגית וספקטקולרית עד-כדייך, שהדוגמנים שהשתתפו בה קיבלו משהו כמו 3,000 לירות טביחות-קליין עבור ארבע תצוגות, כולל חורות. סכום שאינו שווה לכל נפש, תודו על האמת.

הקיצור, כצפוי בעבודה מסוג זה, נמשך לו הזמן מעל ומעבר למקובל, ומוריאל בקושי הסתירה את המתח הרב שהיתה נתונה בו. שכן, מוריאל היא אם לילדה קטנה מנישואין קודמים, ההור-לכת לבית-הספר.

איכשהו עברו החורות והתצוגות בשלום, והנה הזמנה מור-ריאל, ביחד עם רוז'ה הבעל הצמוד ועם הדוגמנית מירי אורן, לסידרת צילומים עבור בית-החרושת ניבה.

גם כאן חזר הסיפור על עצמו. הצילומים נמשכו מעל ומעבר לזמן שנקבע מראש, ומוריאל, האם המודאגת חטפה עצבים. היא צעקה על הצלם בן לב, על הבעל רוז'ה, על הפירסומאי יהודה אלעזר, ובקושי אפשר היה להרגיע אותה.

אלא שבן לב, שהוא צלם-דוגמניות ותיק, מכיר את נפש הדוג-מנית. הוא לא התייחס לכעסה של מוריאל, המשיך לצלם, ומוריאל — איך שהיא ככה עצבנית — ברגע שהצלם לחץ על

ברקן מבלה בקאו

זה שהוא אוהב אותן עם ילדים, זה סוד גלוי. זה שהוא אוהב אותן לטווח קצר, הוא סוד גלוי עוד יותר.

ומשום כך, כתום איזה חצי-שנה יחיד סיו עם עורכת-הדין דליה פיאנקו, שאף חתמה קעב בידרתו שבתוכנית ל, החלה חרושת השמועות מספרת כי רומן-האהבה

יהודה ברקן הוא אחד הגדולים, תור דו על האמת. באמת גדול! כזה הספק, כזה עבר עשיר, כליכך הרבה חתיכות, מה יש לדבר — מיספר אחד ברשימת הדרויוצאנים המומרים בארץ.

יהודה ברקן ודליה פיאנקו מי יפנק את פיאנקו?

בין מיספר אחד לבין מיספר מייודע-כמה שלו, נסתיים. עד שיום אחד נסע ידידו של יהודה, המנחה מני פאר, בחברת אשתו קרני לחו"ל, והנה, ימים אחדים לפני הנסיעה מצלצל הטלפון, ומי נמצאת על הקו אם לא דליה פיאנקו, ידידתו של ברקן, שהור-מינה את בני-הזוג למסיבה בביתו של יהודה, כשמשמע מדבריה כאילו היא ולא אחרת תמלא את הסקיד המארכת.

הצלם המאוהב

אם אתם רואים את צלם-העיתונות יצחק ישמח, כזה מין נכא-רוח ומצוברת, תדעו לכם שיש לו סיבה טובה מאוד לכך. כי איציק, שהוא בדרך-כלל בחור עליון וחברתי, בדיוק כמו השם שלו, סובל בזמן האחרון ממחלה חשוכת-מרפא, והוא אפ-ילו טוען שהיא ממארת. המחלה הונו נקראת בשפת הרחוב מחלת-האהבה, והסימפטום שממנו סובל איציק הוא שיברון-לב. ומעשה שהיה, כך היה. איציק ידוע כי

יצחק ישמח מי אוהב את ארץ?

תור אספן חתיכות. לא שאני, באופן אי-שי, ראיתי אותו יותר מאשר עם חתיכה אחת, או שתיים, אבל על פי עדות של אנשים המכירים אותו יותר טוב ממני, הוא באמת אחד כזה שאם היה רוצה, היה יכול לצאת עם שלוש חתיכות בערב. והנה, יום אחד פגש איציק בצעירה חיי-ננית, חיילת בחיל-האוויר בשם דרורית, ואיך שהוא ראה אותה, פגע לו קופידון בול בלב. איציק שלנו נפל שדוד למרגי-לותיה של העלמה.

העלמה עצמה לא התנגדה באופן מיוחד לרעיון שהפילה חלל נוסף ברישתה, ואף גיאותה לצאת עם הצלם הפופולרי. וכך אפשר היה לראות את השניים בר-סרמיירות למיניהן, במסיבות ובכל מקום אפשרי. איציק מצלם, ודרורית עומדת מן הצד ומתבוננת כמעט בהערצה בחבר החדש שלה.

אלא שמרוב התאהבות איבד איציק את הראש, והתוודה לפני חבריו שהוא ממש מרגיש כמו ילד — או, כמו שהוא הגדיר את זה — בתול.

«אתם יודעים מה עבר עלי עד שהעזתי לצבוט לה בלחי?» סיפר נרגש לחבריו, בר-אחד הערבים.

אך מסתבר שההתאהבות של איציק לא הרשימה באופן מיוחד את דרורית עצמה, ואחרי שנדמה היה לה שהוא התחנף, כש-העיר הערה עוקצנית על המראה הפיזי-נומי שלה, העיפה אותו לכל הרוחות.

וכך מצא איציק את עצמו שבור-לב ועצוב, ובלי דרורית. הוא החל לשים מעי-קב על ביתה, אשר בשדירות-ירושלים בר-ישו, מתוך תיקוה קלושה שאולי אולי היא תפתח את החלון, ואו הוא יוכל לשי-ר לה סרנדות.

או דחילק, דרורית, תסלחי לו, אהרת נסבול ממצבי-הרוח הרע שלו כולנו.